

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

06 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Elena Covalenco

Judecători – Liliana Catan, Iurie Diaconu, Ion Guzun, Iurie Bejenaru

Cu participarea

Procurorului - Nicolae Suvac

Avocatului - Tatiana Guțu

a judecat în ședință publică recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Elena Bogdan, avocatul Guțu Tatiana în numele inculpatului Dancu Vadim, inculpatul Dancu Vadim împotriva sentinței Judecătoriei Dondușeni din 28 martie 2013 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11decembrie 2013, în cauza penală în privința lui

***Dancu Vadim Ion**, a.n. 30. 01.1985, domiciliat în s. Baraboi, r-nul Dondușeni.*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- *Instanța de fond din 06.07.2012- pînă la 28.03.2013.;*
- *Curtea de Apel Chișinău din 17.05.2013 - pînă la 11.12. 2013;*
- *Curtea Supremă de Justiție din 11.02.2014- pînă la 06.05.2014;*

Procedura de citare a fost legal executată.

S-au prezentat:

Procurorul, care a solicitat admiterea recursului înaintat în sensul declarat și respingerea recursurilor declarate de avocatul Guțu Tatiana în numele inculpatului Dancu Vadim și a inculpatului Dancu Vadim, ca fiind neîntemeiate.

Avocatul și inculpatul, care au susținut recursurile declarate, solicitînd admiterea acestora și respingerea recursului înaintat de procuror, ca fiind neîntemeiat.

Asupra recursurilor ordinare în cauză, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Dondușeni din 28 martie 2013, Dancu Vadim a fost condamnat baza art.151 alin. (l) CP și art.309/1 alin.(l) CP cu stabilirea pedepsei:

- pe art.151 alin.(l) CP - 3 (trei) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- pe art.309/1 alin.(l) CP - 2 (doi) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe termen de 1 (unu) an;

- în baza art. 84 CP pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor numite, i s-a stabilit pedeapsa definitivă - 3 (trei) ani 6 (șase) luni

închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe termen de 1 (unu) an;

- în baza art.90 CP executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 (unu) an;

- în baza art.90 alin.(6) lit.a) e) CP Dancu V.I. a fost obligat să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent, în perioada termenului de probă fixat;

- conform art.281 Cod de executare, exercitarea controlului privind comportamentul și executarea pedepsei de către Dancu Vadim Ion, inclusiv respectarea restricției stabilite de instanță potrivit art.90 alin.(6) lit. a)e) CP, s-a pus în sarcina Biroului de probațiune Dondușeni;

- acțiunea civilă înaintată de Timus Nicolae s-a admis în principiu fiind lăsată pentru soluționare în ordinea prevăzută de procedura civilă.

2. *În fapt*, pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Dancu Vadim Ion, exercitând funcția de ofițer operativ de sector al postului de poliție Țaul al CPR Dondușeni, numit în funcție prin ordinul MAI nr.416 ef. din 16 octombrie 2009, avînd gradul special de locotenent de poliție, fiind în conformitate cu prevederile art. 123 alin.(1) din Codul penal persoană cu funcție de răspundere, căreia prin numire i-au fost acordate drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorităților publice, contrar art.3 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, adoptată la Roma la 04 noiembrie 1950, la care Republica Moldova a aderat la 12.09.1997; art.24 alin.(2) din Constituția Republicii Moldova, adoptată la 29 iulie 1994; încălcînd prevederile art.4 din Legea Republicii Moldova nr.416-XII din 18.12.1990 „Cu privire la poliție”, care stipulează, că în activitatea sa poliția mizează pe respectarea personalității cetățenilor, constituind un garant al apărării demnității, drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, precum și prevederile art. art. 12, 13, 14, 15 din aceeași Lege, dispozițiile pct. 1, 3, 4 ale capitolului I și pct.1, 2 ale capitolului II din Regulile de aplicare a mijloacelor speciale de către colaboratorii organelor de interne și militarii trupelor de carabinieri ale Ministerului Afacerilor Interne, aprobate prin Hotărîrea Parlamentului nr.1275-XII din 15.02.93, care reglementează condițiile și limitele aplicării forței fizice și a mijloacelor speciale; contrar prevederilor lit.a) și b) pct. 16 din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărîrea Guvernului Republicii Moldova nr.481 din 10.05.2006 și atribuțiilor funcționale stipulate în fișa postului a funcției deținute, care îl obligau să nu supună pe nimeni la torturi, să nu aplice forța fizică, decît pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrîngerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, să respecte Constituția și legile Republicii Moldova, să nu aplice acte de tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în orice circumstanță s-ar afla, să nu recurgă la forță cu excepția cazurilor de necesitate absolută și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, a săvîrșit infracțiunea de exces de putere în următoarele circumstanțe:

Astfel, Vadim Dancu, fiind persoană cu funcție de răspundere și acționînd cu titlu oficial, reprezentînd Ministerul Afacerilor Interne, la 17 iulie 2011, aproximativ la ora 21.00, după recepționarea unui apel telefonic de la cet. Liudmila Cebotari

privind încălcarea de către Nicolae Timus a ordinii publice, nereacționând în modul stabilit, încât nu a purces la recepționarea unei plângeri de la reclamantă și neasigurând înregistrarea acesteia în modul stabilit, nu a inițiat examinarea propriu-zisă a unei eventuale sesizări în modul prescrip în art.12 pct.3) și art.13 pct.4) din Legea nr.416-XII din 18.12.1990 „Cu privire la poliție”, contrar acestor prevederi legale, presupunând că Nicolae Timus se află la domiciliul cet. Liudmila Cebotari, situat în satul Țaul raionul Dondușeni, s-a deplasat întra-colo, unde, avînd scopul de a-l pedepsi pentru presupusa faptă comisă și pentru faptele ilicite comise anterior, fără a solicita explicații, i-a aplicat cetățeanului Nicolae Timus o lovitură puternică cu pumnul în regiunea ochiului drept, cauzîndu-i ultimului vătămări corporale grave, ceia ce se califică ca dureri și suferințe fizice și psihice puternice provocate în mod intenționat.

Tot el, tot atunci, în timp ce se afla în gospodăria cet. Liudmila Cebotari situată în s. Țaul raionul Dondușeni, unde se afla și cet. Nicolae Timus, contrar prevederilor legale mai sus enumerate, i-a aplicat numitului o lovitură puternică cu pumnul în regiunea ochiului drept, cauzîndu-i conform raportului de expertiză medico-legală nr.71 „d” din 15 septembrie 2011, plagă penetrantă sclerală cu inclavarea mediilor profunde, hifemă totală, iridotomie bazală posttraumatică, pierderea vederii la ochiul drept, care se atribuie vătămărilor corporale grave, motivate prin pierderea stabilă a mai mult de o treime din capacitatea de muncă.

În rezultatul acțiunilor ilegale ale ofițerului operativ de sector al postului de poliție Țaul al CPR Dondușeni, Vadim Dancu a fost prejudiciată imaginea poliției ca organ de drept, care conform art. 1 a Legii Republicii Moldova nr.416 - XII din 18.12.1990 „Cu privire la poliție” este un organ armat de drept al autorităților publice, chemat să apere, pe baza respectării stricte a legilor, viața, sănătatea și libertățile cetățenilor, interesele societății și ale statului de atentate criminale și de alte atacuri nelegitime.

2.1. La stabilirea pedepsei, instanța de fond a luat în considerație în deplină măsură prevederile art.61 și art.75 Cod penal, care se referă la scopul și țelul pedepsei penale, criteriile generale de individualizare a pedepsei, deoarece legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului – acesta fiind unul din principiile aplicării Codului Penal. Astfel, s-a nluat în considerație caracterul și gardul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, personalitatea inculpatului Dancu Vadim precum și circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea penală, ținînd cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului și de condițiile de viață a acestuia. Conform art. 76 Cod penal, ca circumstanță atenuantă instanța de fond a stabilit faptul că inculpatul pentru prima dată a săvârșit o infracțiune, se caracterizează pozitiv la locul de trai și de la locul de muncă. Reieșind din cele menționate, instanța de fond a considerat că, corectarea și reeducarea inculpatului Dancu Vadim este posibilă fără izolarea acestuia de societate, numindu-i pedeapsa cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

3. Nefiind de acord cu sentința, procurorul a depus apel, solicitînd rejudecarea cauzei, casarea parțială a sentinței cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care Dancu V.I. să fie recunoscut culpabil și condamnat:

- în baza art.151 alin.(1) CP - la 4 ani închisoare;

- în baza art.309/1 alin.(1) CP - la 3 ani închisoare cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice și de răspundere pe termen de 4 ani;

- în baza art.84 CP prin concurs de infracțiuni prin cumularea parțială a pedepselor aplicate s-a stabilit pentru executare pedeapsa definitivă - 6 ani închisoare cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice și de răspundere pe termen de 4 ani. În argumentarea solicitării procurorul invocă, că instanța de judecată just a ajuns la concluzia că vinovăția inculpatului Dancu V.I. de comiterea infracțiunilor incriminate lui se confirmă prin totalitatea probelor administrate, însă, consideră că instanța i-a stabilit acestuia o pedeapsă prea blândă, nejustificat a aplicat în privința lui prevederile art.90 CP, luând ca temei pentru suspendarea condiționată a pedepsei faptul că inculpatul a comis infracțiuni pentru prima dată, prezența copiilor minori, caracteristica pozitivă, or instanța de judecată nu a ținut cont și de faptul că atât în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul judecării cauzei în instanța de fond inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția și nu s-a căit sincer de cele comise.

3.1. Împotriva sentinței a depus apel și inculpatul, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare, invocînd ca motive faptul că:

- instanța de judecată incorect a apreciat probele administrate pe caz, în particular declarațiile martorilor și concluzia raportului de expertiză medico - legală din 15.09.2011 conform căruia Timus Nicolai putea să-și piardă vederea și prin căderea de la înălțimea corpului și lovirea ochiului de un corp dur cu o suprafață de interacțiune limitată;

- în baza motivării sentinței adoptate pe caz instanța de judecată a dat prioritate probelor aduse de partea acuzării fără să țină cont de probele aduse de el și apărătorul său;

- instanța nu a ținut cont de caracteristica și comportamentul în societate al părții vătămate Timuș Nicolai care face abuz de băuturi spirtoase, este scandalos, se caracterizează negativ;

- prin ordonanța din 23.09.2011 el a fost recunoscut ca bănuț de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(3) CP, calitate în care, contrar prevederilor art.63 alin.(2) pct.3) CPP, a fost menținut mai mult de trei luni, iar ulterior prin ordonanța din 19.01.2012 i s-a înaintat totuși învinuirea pe art.328 alin.(3) CP necățînd la faptul că prin ordonanța din 30.09.2011 în această latură a fost încetată urmărirea penală;

- prin sentința adoptată pe caz a fost condamnat inclusiv pe art.309/1 alin.(1) CP, articolul dat de fapt la momentul adoptării sentinței era abrogat și astfel el nu poate fi tras la răspundere în baza acestui articol al Codului penal;

- el nu a săvîrșit infracțiunile pentru care a fost condamnat, iar instanța de judecată neîntemeiat la condamnat;

- instanța de judecată neîntemeiat a admis în principiu acțiunea civilă a părții vătămate pe cînd acesta de fapt nu a înaintat o astfel de acțiune.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 decembrie 2013, au fost respinse apelurile declarate, ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței.

4.1. În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, argumentele aduse în apel de către inculpatul Dancu V.I. sunt lipsite de temei și nu corespund stării de fapt pe caz. Vinovăția acestuia de săvîrșirea infracțiunilor pentru

care el a fost condamnat se dovedește prin probele acumulate în cadrul urmăririi penale, examinate în cadrul cercetărilor judecătorești de către instanță de judecată și susținute de partea acuzării în cadrul examinării apelurilor în instanța de apel și anume: depozițiile părții vătămate Timuș Nicolae, care se racordă cu depozițiile martorilor audiați și celorlalte probe administrate pe caz care sunt: declarațiile martorilor Bublîchi Oxana, Iarovoi Stanislav, Cebotari Ludmila, Matveeva Raisa, Matveev Victor; procesul verbal de consemnare a plîngerii verbale din 26.07.2011, prin care procurorul în procuratura raionului Dondușeni Nicolae Solomei, a consemnat plîngerea lui Timus Nicolae și anume faptul, că la data de 17.07.2011, Timus N. fiind în gospodăria fostei sale concubine Cibotari Liudmila situată în s. Țaul raionul Dondușeni, în jurul orelor 21.00 a primit o lovitură cu pumnul în regiunea ochiului drept de la Șeful de post Dancu Vadim. În rezultatul loviturii aplicate Timus N. s-a ales cu vătămări corporale grave exprimate prin pierderea vederii în întregime la ochiul drept. (f.d. 38-39); raportul de examinare medico-legală nr.63,,d" din 28.07.2011 pe care a fost emisă următoarea concluzie: „La cet. Timus N. a fost depistată o plagă penetrantă sclerală cu inclavarea mediilor profunde, hifemă totală, iridotomie bazală posttraumatică, pierderea vederii la ochiul drept, leziuni care au fost cauzate de acțiunea unui corp contondent posibil în circumstanțele indicate și se califică, ca leziuni corporale grave în baza criteriului incapacității permanente de muncă mai mult de 1/3." (f. d. 48-49); raportul de expertiză medico-legală nr.71,,d" din 15.09.2011 conform căruia la cet. Timuș N. a fost depistată o plagă penetrantă sclerală cu inclavarea mediilor profunde, hifemă totală, iridotomie bazală posttraumatică, pierderea vederii la ochiul drept, leziuni care au fost cauzate de acțiunea unui corp contondent posibil în circumstanțele indicate și se califică, ca leziuni corporale grave în baza criteriului incapacității permanente de muncă mai mult de 1/3. Mecanismul de formare a acestora poate fi următorul: pătimașului i-a fost aplicată o lovitură cu pumnul sau piciorul în regiunea ochiului drept. Nu se exclude și căderea de la înălțimea corpului cu lovirea ochiului de un corp dur contondent, cu o suprafață de interacțiune limitată, (f.d. 109-110); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 21.02.2012 cu foto tabel, efectuată la domiciliul cet.Cibotari L. situat în s.Țaul raionul Ocnița și procesul verbal de efectuarea experimentului efectuat împreună cu partea vătămată Timus N. cu înregistrare video. În urma acțiunilor de urmărire penală în cauză a fost stabilit faptul, că leziunile depistate la Timus N. nu puteau proveni în urma căderii de pe o treaptă a scării din beci, cu lovirea ochiului de una din treptele în cauză (f.d. 205-223); raportul de expertiză medico-legală în comisie nr.78 din 10.04.2012 cu concluzia că în baza datelor ce se conțin în documentele medicale prezentate și în conformitate cu întrebările înaintate pentru soluționare comisia de experți judiciari medico-legali constată și conchide următoarele: conform raportului de examinare medico-legală nr. 63 din 28.07.2011 la cet. Timus N. au fost depistate următoarele leziuni corporale: plagă penetrantă sclerală cu inclavarea mediilor profunde cu hemoftalm total pe dreapta, iridotomie bazală posttraumatică cu pierderea completă a vederii la ochiul drept. Aceste leziuni corporale au fost produse prin acțiunea traumatică a unui corp dur contondent cu suprafața limitată de acțiune, posibil la timpul și circumstanțele indicate în materialele dosarului (a fost bătut la 17.07.2011) se califică ca vătămări corporale grave în baza criteriului de incapacității permanente de muncă mai mult de 1/3.

Localizarea și caracteristica morfologică a leziunilor nominalizate, exclud posibilitatea de a fi produse în urma unei căderi pe treptele unei scări (f.d. 227-233).

Instanța de apel a conchis ca lipsit de temeii argumentul inculpatului precum că, instanța de judecată incorect a apreciat probele administrate pe caz în particular depozițiile martorilor Cebotari Liudmila, Matveev Victor, Matveev Raisa, concluzia expertizei medico-legale nr.71"d" din 15.09.2011, probe care la părerea inculpatului demonstrează nevinovăția lui, deoarece din declarațiile martorilor Matveev Victor și Raisa, nicidecum nu se demonstrează nevinovăția lui Dancu V.I. aceștia declarând că, în fața lor între inculpat și partea vătămată nu a avut loc nici un conflict, ei îndată au plecat acasă, la fața locului au rămas doar Cebotari L., Timus N. și inculpatul Dancu V.I., ce a avut loc între inculpat și partea vătămată martorilor menționați nu le este cunoscut.

Declarațiile martorei Cebotari L. instanța de apel le-a considerat ca depuse în defavoarea părții vătămate și dimpotrivă fiind cointereseată, în favoarea inculpatului, fapt corect apreciat de către instanța de fond la adoptarea soluției pe caz.

Instanța de apel, a combătut argumentul inculpatului referitor la concluzia expertizei medico-legale nr.71"d" din 15.09.2011, prin raportul de expertiză medico-legală nr.78 din 10.04.2012 în care, de către comisia de experți constatându-se că *„localizarea și caracteristica morfologică a leziunilor nominalizate, exclud posibilitatea de a fi produse în urma unei căderi pe treptele unei scări”*.

Colegiul penal a respins ca lipsit de temeii și argumentul inculpatului referitor la faptul că, fiind recunoscut ca bănuit pe art. 328 alin.(3) lit. d) CP, contrar prevederilor art.63 alin.(2 pct.3) CPP a fost deținut în această calitate mai mult de 3 luni, fiind ulterior și încetată urmărirea penală în latura dată pe motivul inexistenței cauzei, după ce ilegal i s-a înaintat învinuirea pe același articol al Codului penal, deoarece, din materialele cauzei rezultă că, prin ordonanța organului de urmărire penală din 23.09.2011 Dancu V.I. a fost recunoscut ca bănuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(3) lit. d) CP. Prin ordonanța procurorului din 30.09.2011 urmărirea penală în latura dată a fost încetată pe motivul inexistenței faptei. Prin ordonanța din 31.10.2011 a prim-adjunctului Procurorului General Andrei Pîntea a fost anulată ca ilegală ordonanța din 30.09.2011, pe motivul unei urmăriri penale superficiale și incomplete la care de fapt a participat nemijlocit însăși inculpatul Dancu V.I. efectuând nemijlocit audierea și fixarea depozițiilor în favoarea sa anume a martorilor Cebotari Liudmila, Matveev Victor și Matveev Raisa. Ulterior, în urma probelor suplimentar acumulate pe caz, inculpatului Dancu V.I. prin ordonanța procurorului Igor Rusnac din 19.01.2012 i s-a înaintat învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(3)lit. d) CP. Astfel, în circumstanțele menționate, instanța de apel a conchis, că pe caz înaintarea învinuirii inculpatului nu a avut loc cu nerespectarea prevederilor art.63 alin.(2) pct.3) CPP.

Referitor la argumentul inculpatului în ce privește ilegalitatea condamnării lui pe art.309/1 alin.(1) CP, invocând că, la data adoptării sentinței acest articol al Codului penal era abrogat, Instanța de apel de asemenea la considerat lipsit de temeii, deoarece prin ordonanța procurorului din 19.01.2012 lui Dancu V.I. i s-a înaintat învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(3) lit. d) CP.

Ulterior, prin ordonanțele procurorului din 07.06.2012 pe caz, în privința lui Dancu V.I. a fost pornită urmărirea penală respectiv pe art.309/1 alin.(1) și 151 alin.(1) CP(vol. I, f.d.247, 249). Ulterior, procurorul venind la concluzia că acțiunile

inculpatului privind învinuirea lui pe art.328 alin.(3) lit. d) CP de fapt cad sub incidența art.309/1 alin.(1) CP, prin ordonanța din 20.06.2012 i-a înaintat acestuia învinuirea pe acest articol, alăturat fiindu-i înaintată și învinuirea pe art.151 alin.(1) CP. Conform rechizitoriului cauza cu această învinuire a și fost trimisă la 28.06.2012 pentru examinare în instanța de judecată.

La momentul săvârșirii infracțiunii, înaintării învinuirii inculpatului și trimiterii cauzei cu rechizitoriu în instanța de judecată, art.309/1 CP era în vigoare, fiind abrogat doar la 12.12.2012, adică pe parcursul examinării cauzei de către instanța de judecată. Cauza de către instanță a fost examinată în limita învinuirii formulate inculpatului conform rechizitoriului. La momentul adoptării și pronunțării sentinței pe caz - 28.03.2013, art.309/1 CP cu adevărat era deja abrogat, ceea ce de fapt nu înseamnă decriminalizarea faptei prevăzute de acest articol al Codului penal. Aceiași faptă a inculpatului, ca fiind dovedită prin probele administrate pe caz, prin modificările din 03.02.2012 se regăsește în cele prevăzute de art.328 alin.(3) lit. d) CP, sancțiunea cărui prevede o pedeapsă cu închisoare de la 6 la 10 ani, adică o pedeapsă mult mai severă decât cea prevăzută de art.309/1 alin.(1) CP.

Astfel, dat fiind faptul că infracțiunea în cauză a fos săvârșită de inculpat pînă la abrogarea art.309/1 CP, instanța judecînd cauza în limita învinuirii formulate inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 10 CP respectînd principiul retroactivității legii penale, justificat i-a stabilit acestuia pedeapsa în limita art.309/1 alin.(1) CP.

Instanța de apel a considerat neîntemeiat și argumentul inculpatului referitor la admiterea în principiu a acțiunii civile a părții vătămate deoarece acesta nu a înaintat astfel de acțiune, argumentul fiind combătut prin cererea din 14.09.2011 depusă în cadrul urmăririi penale de către partea vătămată care a solicitat de a fi recunoscut ca parte vătămată și civilă dat fiind faptul că prin acțiunile inculpatului Dancu V.I. lui (Timuș N.) i-a fost cauzat prejudiciu material și moral în mărime de 13.200 lei, sumă care și cere să fie încasată de la inculpat.(Vol.I, f.d.92).

Prin ordonanța organului de urmărire penală din 14.09.2011 Timuș N.V. a fost recunoscut pe caz ca parte civilă (Vol.I, f.d.96). Astfel, dat fiind faptul că Timuș N.V. în cadrul examinării cauzei nu a prezentat instanței argumentarea cuantumului despăgubirii materiale la care el pretinde în legătură cu circumstanțele cauzei, instanța de apel a conchis că instanța de judecată justificat a admis în principiu acțiunea civilă a acestuia lăsînd soluționarea acțiunii în ordinea prevăzută de procedura civilă.

Totodată, instanța de apel a considerat ca neîntemeiate argumentele aduse în apel de către procuror referitor la faptul că, inculpatului i s-a stabilit o pedeapsă prea blîndă fiind aplicate în privința lui, prevederile art. 90 CP, deoarece Dancu V.I. este la prima abatere de la lege, la locul de lucru și de trai se caracterizează pozitiv, are la întreținere 2 copii minori. La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a conchis că instanța de fond a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite de el, de circumstanțele cauzei și personalitatea lui și careva restricții de a aplica în privința lui Dancu V.I. prevederile art.90 CP instanța de apel nu a stabilit.

5. Împotriva hotărîrilor menționate au declarat recursuri ordinare procurorul Elena Bogdan, avocatul Guțu Tatiana în numele inculpatului Dancu Vadim și inculpatul Dancu Vadim.

5.1. Procurorul a declarat recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acestora, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

În motivarea recursului, recurentul a invocat că:

- pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de fond și cea de apel este prea blîndă. Instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7,61,75 Cod penal, fapt ce a dus la aplicarea unei pedepse ce nu se racordă la persoana inculpatului, la caracterul și gradul de pericol social al celor săvîrșite de către Dancu Vadim, la circumstanțele stabilite pe caz, cît și la cadrul legal existent;

- instanța de fond i-a stabilit inculpatului o pedeapsă prea blîndă, nejustificat a aplicat în privința lui prevederile art.90 CP, luînd ca temei pentru suspendarea condiționată a pedepsei faptul că inculpatul a comis infracțiunea pentru prima dată, prezența copiilor minori, caracteristica pozitivă;

- nu s-a ținut cont și de faptul că atît în cadrul urmăririi penale, cît și în cadrul judecării cauzei în instanța de fond inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția și nu s-a căit sincer în cele comise.

5.2. Avocatul Guțu Tatiana declarînd recurs ordinar în numele inculpatului a invocat temeiurile de drept prevăzute de alin. 1), pct.6) și 9) al art.427 Cod de procedură penală, prin care a solicitat casarea totală a hotărîrilor, cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare a inculpatului, din motiv că fapta nu a fost comisă de către acesta.

În argumentarea recursului recurenta enumeră aceleași motive care au fost expuse și în apel referitor la faptul, că:

- inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, menționînd că, la 01.08.2011, a fost inițiată cauza penală pe art.328 al.3 lit. „d” CP ulterior, la data de 23.09.2013, a fost recunoscut în calitate de bănuît Dancu Vadim în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 al.3 lit. „d” CP. La 24.01.2012 i-a fost adusă la cunoștință lui Dancu Vadim ordonanța de punere sub învinuire în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 al.3 lit. „d¹” CP, adică peste 5 luni de zile, cu încălcarea prevederilor art. 63 al.2,3 CPP. Conform prevederilor acestei norme la momentul expirării a unui termen indicat în al.2 art. 63 CPP, organul de urmărire penală era obligat să dispună scoaterea de sub urmărirea penală a bănuîtului (f. d. 130; 201). Termenul urmăririi penale a fost stabilit conform ordonanței de prelungire a termenului de urmărire penală pînă la 25.05.2013 (f.d.226) . Conform f. d. 241 este întocmit rechizitoriul de către acuzatorul de stat în cauza penală nr. 2013048213 în comiterea de către Dancu Vadim a infracțiunii prevăzute art.328 al.3 lit. „d” CP. Ne fiind aprobat de către procurorul ierarhie superior rechizitoriul din 30.05.2012, prin ordonanța sa din 31.05.2012 (f.d.245) a fost dispusă reluarea urmăririi penale facîndu-se însă trimitere la art. 296² CPP, dar reluarea urmăririi penale de facto are loc numai conform prevederilor art. 287 CPP, reluarea urmăririi penale după încetarea urmăririi penale, după clasarea cauzei penale sau după scoaterea persoanei de sub urmărirea penală.

Ulterior prin ordonanțe diferite din 07.06.2012 pe aceeași faptă de către procuror este inițiată urmărirea penală pe art. 151 al. 1 CP și art. 309¹ CP (f. d. 248, 249), care prin ordonanța din 08.06.2012 au fost conexasă la dosarul penal 2013048213. (f.d.251). Nefiind administrate careva probe noi în baza probelor administrate în cadrul procesului penal pe art.328 al.3 lit. „d” CP și nefiind adoptată

nici o hotărîre privind învinuirea pe art. 328 al.3 lit. „d” CP adusă lui Dancu Vadim la 21.01.2012, din nou la data de 21.06.2012 Dancu Vadim este pus sub învinuire pentru aceeași faptă, dar cu altă încadrare juridică, fiind astfel încălcate prevederile art. 4 Protocolul 7 al CEDO dreptul de a nu fi urmărit de 2 ori. Dancu Vadim pînă în prezent are statut de învinuit în cadrul aceluiasi proces penal, astfel, ordonanțele de punere sub învinuire a inculpatului sunt lovite de nulitate, deoarece au fost adoptate cu încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea normală a procesului penal.

- Instanța de apel nu a dat o nouă apreciere declarațiilor martorilor oculari Cebotari Liudmila, Matveev Raisa și Matveev Veaceslav, care în fața instanței au indicat că Dancu V. nu i-a aplicat la data de 17.07.2011 părții vătămate Timuș N. nici o lovitură;

- Instanța de fond și cea de apel au pus la baza unei sentinței de condamnare declarațiile părții vătămate N. Timuș, care pe parcursul desfășurării urmăririi penale de trei ori a făcut declarații contradictorii. Avînd pînă în prezent statut de inculpat pentru fapta de dare a declarațiilor mincinoase; pe declarațiile martorilor Iarovoi S. și Bublîtchi O. care însă nu au văzut nemijlocit faptul cauzării leziunilor corporale de către inculpat lui Timuș N., dar cunosc acest fapt din spusele lui N. Timuș.

- Făcînd trimitere la raportul de examinare medico-legală nr. 63D din 28.07.2011 și raportul de expertiză nr. 71D din 15.09.2011, conform ultimului, mecanismul cauzării leziunilor depistate la cet. N. Timuș nu exclude faptul formării acestora prin căderea de la înălțimea propriului corp cu lezarea ochiului de un obiect contodont cu o suprafață de acțiune limitată. Raportul dat fiind în legătură cu procesul verbal de confruntare, pe care instanța de judecată se bazează la adoptarea sentinței de condamnare, însă nu face nici o analiză și supunere unei critici raportul de expertiză nr. 78 din 10.04.2012 /f.d. 227-233/, care este contrar celorlalte probe examinate în cadrul cercetării judecătorești.

- În partea descriptivă a sentinței instanța de judecată constată, că la momentul examinării cauzei art. 309¹ CP incriminat inculpatului a fost abrogat conform modificărilor *LP 252 din 08.11.12, MO 263-269/21.12.12 art.855*, aplicîndu-se în acest caz, efectul retroactiv al legii penale, însă în partea dispozitivă, îl condamnă pe Dancu V. pe art. 309¹ CP, adică pentru o faptă care la momentul examinării cauzei penale și adoptării deciziei nu era prevăzută ca infracțiune.

5.3. Inculpatul Dancu Vadim declarînd recurs ordinar a invocat temeiurile de drept prevăzute de alin. 1), pct.6) și 9) al art.427 Cod de procedură penală, prin care a solicitat casarea totală a hotărîrilor sus menționate, cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare, din motiv că fapta nu a fost comisă de el.

În argumentarea recursului inculpatul a invocat aceleași motive invocate de către avocatul său la p.5.2. a prezentei decizii, ca de altfel repetînd și motivele apelului declarat de el, acestea fiind descrise la p. 3.1. a prezentei decizii.

6. Judecînd recursurile ordinare în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

Conform art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în*

art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, însă fără a i se agrava situația.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

6.1. Cu referire la recursul avocatului Guțu Tatiana declarat în numele inculpatului Dancu Vadim și recursul inculpatului Dancu Vadim.

Potrivit textului recursului ca temei de casare a hotărîrii judecătorești este invocat pct.6) și 9) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum și inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală.*

Colegiul constată că nici unul din temeiurile, la care se referă autorii recursurilor, nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Instanța de fond cît și cea de apel a cercetat toate probele prezentate de părți, cercetînd și materialele cauzei, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității probelor adunate în cauză și care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului Dancu Vadim.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textul deciziei instanței de apel. Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

Instanțele de fond au motivat concluzia de vinovăție a lui Dancu Vadim, descriind în amănunte circumstanțele și împrejurările în care au avut loc acțiunile inculpatului bazîndu-se pe cumulul de probe descrise la **p.4.1** a prezentei decizii.

Astfel, se constată că vinovăția lui Dancu Vadim în mod obiectiv este stabilită, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și care și-a motivat concluzia prin multitudinea de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurenților, precum că inculpatul Dancu Vadim nu a comis infracțiunile incriminate sunt neîntemeiate și contravin materialelor cauzei. Iar nerecunoașterea vinovăției nu poate servi temei de achitare a acestuia, de vreme ce în cursul judecării cauzei au fost administrate suficiente probe, care confirmă cu certitudine vinovăția lui și este apreciată de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărind scopul evitării răspunderii penale.

Colegiul penal remarcă că, recursul repetă în totalitate textul apelului, iar instanța de apel minuțios a analizat toate argumentele, a cercetat ansamblul de probe și s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor, corect considerându-le neîntemeiate.

Astfel, Colegiul conchide că, expunerea instanței de apel este una corectă în ce privește respingerea argumentelor inculpatului, referitor la faptul că:

- acesta fiind recunoscut ca bănuït pe art. 328 alin.(3) lit.d) CP, contrar prevederilor art.63 alin.(2) pct.3) CPP a fost deținut în această calitate mai mult de 3 luni, fiind ulterior și încetată urmărirea penală în latura dată pe motivul inexistenței cauzei, după ce ilegal i s-a înaintat învinuirea pe același articol al Codului penal, deoarece din materialele cauzei rezultă că, prin ordonanța organului de urmărire penală din 23.09.2011 Dancu V.I. a fost recunoscut ca bănuït de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(3) lit.d) CP. Prin ordonanța procurorului din 30.09.2011 urmărirea penală în latura dată a fost încetată pe motivul inexistenței faptei. Prin ordonanța din 31.10.2011 a prim-adjunctului Procurorului General, Andrei Pîntea a fost anulată ca ilegală ordonanța din 30.09.2011, pe motivul unei urmăriri penale superficiale și incomplete la care de fapt a participat nemijlocit însăși inculpatul Dancu V.I. efectuînd nemijlocit audierea și fixarea depozițiilor în favoarea sa anume a martorilor Cebotari Liudmila, Matveev Victor și Matveev Raisa. Ulterior, în urma probelor suplimentar acumulate pe caz, inculpatului Dancu V.I., prin ordonanța procurorului Igor Rusnac din 19.01.2012 i s-a înaintat învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(3)lit.d) CP. Astfel, în circumstanțele menționate, instanța de apel a conchis că, pe caz, înaintarea învinuirii inculpatului nu ar fi avut loc cu nerespectarea prevederilor art.63 alin.(2) pct.3) CPP;

- este ilegală condamnarea pe art.309/1 alin.(1) CP, invocînd că, la data adoptării sentinței acest articol al Codului penal era abrogat, deoarece prin ordonanța procurorului din 19.01.2012 lui Dancu V.I. i s-a înaintat învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(3) lit. d) CP. Ulterior, prin ordonanțele procurorului din 07.06.2012, pe caz, în privința lui Dancu V.I. a fost pornită urmărirea penală respectiv pe art.309/1 alin.(1) și 151 alin.(1) CP(vol.I, f.d.247, 249). Ulterior procurorul, venind la concluzia că acțiunile inculpatului privind învinuirea lui pe art.328 alin.(3) lit.d) CP de fapt cad sub incidența art.309/1 alin.(1) CP, prin ordonanța din 20.06.2012 i-a înaintat acestuia învinuirea pe acest articol, alăturat fiindu-i înaintată și învinuirea pe art.151 alin.(1) CP. Conform rechizitoriului, cauza cu această învinuire a și fost trimisă la 28.06.2012 pentru examinare în instanța de judecată. La momentul săvârșirii infracțiunii, înaintării învinuirii inculpatului și trimiterii cauzei cu rechizitoriu în instanța de judecată, art.309/1 CP era în vigoare, fiind abrogat doar la 12.12.2012, adică pe parcursul examinării cauzei de către instanța de judecată. Cauza de către instanță a fost examinată în limita învinuirii formulate inculpatului conform rechizitoriului. La momentul adoptării și pronunțării sentinței pe caz - 28.03.2013, art.309/1 CP cu adevărat era deja abrogat, ceea ce de fapt nu însenină decriminalizarea faptei prevăzute de acest articol al Codului penal. Aceiași faptă a inculpatului, ca fiind dovedită prin probele administrate pe caz, prin modificările din 03.02.2012 se regăsesc în cele prevăzute de art.328 alin.(3)lit. d) CP, sancțiunea cărui prevede o pedeapsă cu închisoare de la 6 la 10 ani, adică o pedeapsă mult mai severă decît cea prevăzută de art.309/1 alin.(1) CP. Astfel, dat fiind faptul că infracțiunea în cauză a fost săvârșită de inculpat pînă la abrogarea art.309/1 CP, instanța, judecînd cauza în limita învinuirii formulate inculpatului, în conformitate cu

prevederile art. 10 CP, respectând principiul retroactivității legii penale, justificat i-a stabilit acestuia pedeapsa în limita art.309/1 alin.(1) CP;

- rechizitoriul întocmit de către acuzatorul de stat în cauza penală nr. 2013048213 în comiterea de către Dancu Vadim a infracțiunii prevăzute de art.328 alin. (3) lit. „d” CP, ne fiind aprobat de către procurorul ierarhic superior rechizitoriul din 30.05.2012, prin ordonanța sa din 31.05.2012 /f.d.245/ a fost dispusă reluarea urmăririi penale facându-se însă trimitere la art. 296² CPP, recurentul invocând că, reluarea urmăririi penale de facto are loc numai conform prevederilor art. 287 CPP iar conform art. 296² alin.(5) CPP, dacă trebuie de schimbat învinuirea într-una mai gravă sau într-una care, prin împrejurările sale, de fapt, se deosebește esențial de învinuirea inițială, procurorul ierarhic superior restituie cauza procurorului care a condus urmărirea penală pentru a se înainta o nouă învinuire.

La cele relatate, Colegiul menționează că, rechizitoriul din 30.05.2012 întocmit de către acuzatorul de stat în cauza penală nr. 2013048213 în comiterea de către Dancu Vadim a infracțiunii prevăzută art.328 alin. (3) lit. „d” CP (f.d.241- 244), corect nu a fost aprobat de către procurorul ierarhic superior, deoarece prin ordonanța din 31.05.2012 (f.d.245) a fost reluată urmărirea penală, pentru efectuarea urmăririi penale suplimentare, fiind explicat lucid în ordonanță „ ....procurorul la primirea deciziei nu a dat o apreciere acțiunilor învinuitului Dancu Vadim prin prisma art. 309¹ Cod penal, la fel ținând cont de faptul, că victimei i-au fost cauzate leziuni corporale grave periculoase pentru viață, iar prevederile art. 309¹ Cod penal, nu absoarbe prevederile art.151 Cod penal, urmează a fi dată o apreciere a acțiunilor lui Dancu Vadim prin prisma celor 2 articole sus indicate.”

Astfel, conform art. 296² CPP (*în vigoare la acel moment*) *Procurorul ierarhic superior este obligat, în termen de cel mult 5 zile, să examineze cauza primită și să adopte în privința ei una din următoarele hotărâri:*

1) *să confirme, prin rezoluția sa, rechizitoriul dacă constată că există temeiuri pentru a trimite cauza instanței de judecată;*

2) *să reia urmărirea penală și să restituie cauza persoanei care a efectuat urmărirea penală, cu indicațiile scrise în vederea efectuării unei urmăririi penale suplimentare.*

Prin urmare, reieșind din cele enumerate, Colegiul menționează că procurorul ierarhic superior, conducându-se corect de prevederile articolului menționat mai sus, clar și-a motivat poziția referitor la cauza primită, fapt ce duce și la respingerea argumentului recurenților referitor la ordonanța din 07.06.2012 priviind începerea urmăririi penale pe art.151 alin.(1) CP ; ordonanța din 08.06.2012 prin care au fost conexată cauza penală cu nr. 2012268014 cu cauza penală cu nr. 2011048213 atribuindu-le un număr unic nr. 2011048213 (f.d.251) și ordonanța de punere sub învinuire din 20.06.2012.

Mai mult ca atât, conform procesului verbal de informare despre terminarea urmăririi penale și de prezentare a materialelor de urmărire penală învinuitului și avocatului din 21.06.2012 (f. d. 255-256), ultimii nu au contesta ordonanțele menționate, ci doar au solicitat clasarea dosarului din motive, că inculpatul nu se consideră vinovat, nefiind invocate careva încălcări de procedură la emiterea ordonanțelor pe caz.

Or, conform art.251 alin. (1) Cod de procedură penală, *încălcarea prevederilor legale, care reglementează desfășurarea procesului penal, atrag nulitatea actului procedural numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu pot fi înlăturate decât prin anularea aceluiași act.*

De asemenea, conform alin.(4) al aceluiași articol, *încălcarea oricărei altei prevederi legale decât cele prevăzute în alin.(2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul când proba este prezentă nemijlocit în instanță.*

Prin urmare, alin.(4) al articolului comentat se referă la nulitățile relative, care intervin în cazul încălcării celorlalte dispoziții care reglementează desfășurarea procesului penal în afară de dispozițiile prevăzute de alin.(2) al articolului nominalizat.

Nulitatea relativă trebuie invocată la o anumită etapă a procesului. Astfel, invocarea nulității relative este restrânsă în anumite limite de timp, și anume: 1) în cursul efectuării acțiunii, când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale, când partea ia cunoștință de materialele dosarului; 2) în instanța de judecată, când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, avându-se în vedere la etapa judecătii, precum și a acțiunii procesuale din faza urmăririi penale, dacă partea n-a luat cunoștință de materialele cauzei conform articolului 293 CPP, sau când proba este prezentată nemijlocit în instanța de judecată.

În speță, rezumînd cele menționate, Colegiul menționează că, recurenții nu au invocat nulitatea ordonanțelor la etapa corespunzătoare.

Colegiul remarcă că, aprecierea instanței de apel referitor la declarațiile martorilor oculari Cebotari Liudmila, Matveev Raisa și Matveev Veaceslav, este una justificată prin faptul că, fiind interogați aceștia din urmă au declarat că față de ei inculpatul nu i-a aplicat părții vătămate nici o lovitură, aceștia nu cunoșteau detaliile conflictului pînă la prezența lor, iar martora Cebotari Liudmila era în relații ostile cu Timuș Nicolae, care a fost concubinul ei, aceasta fiind cointereseată în defavoarea părții vătămate, declarînd că Dancu Vadim nu i-a aplicat nici o lovitură acestuia.

De asemenea, Colegiul mai indică, că instanța de apel detaliat și-a expus poziția cît privește raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 78 din 10.04.2012 (f.d. 227-233), anume acesta fiind în coroborare directă cu probele administrate la caz, care cu certitudine demonstrează vinovăția inculpatului.

În viziunea Colegiului penal este corectă și concluzia instanțelor de fond referitor la faptul că, partea vătămată N. Timuș, pe parcursul desfășurării urmăririi penale de trei ori a făcut declarații contradictorii, avînd statut de inculpat pentru fapta de dare a declarațiilor mincinoase, constatîndu-se cu certitudine că acesta a fost influențat de inculpat, fapt confirmat de către partea vătămată, fiind interogat la 15.05.2012 (f. d. 236).

Lecturînd textul deciziei instanței de apel Colegiul lărgit remarcă că, aceasta și-a motivat soluția adoptată, oferind răspunsuri absolut la toate motivele apelului declarat. De fapt, recurenții Dancu Vadim și apărătorul acestuia nu sunt de acord cu aprecierea dată de către instanța de apel a probelor colectate și cercetate pe parcursul ședințelor de judecată.

Conform art. 27 și 414 alin. (2) Cod de procedură penală, *aprecierea probelor și circumstanțelor de fapt ale cauzei ține de competența instanțelor de fond și de apel*. Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și s-o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă. Această concluzie rezultă din prevederile art.427 Cod de procedură penală, care prin temeiurile enumerate în pct.1) -16) oferă dreptul de casare numai dacă se constată o eroare de drept, iar aprecierea probelor ca temei de recurs nu se specifică în norma vizată.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelurilor declarate, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Instanța de apel, conform art. 414 alin.(5) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Astfel, Colegiul conchide că faptelor săvârșite de către Dancu Vadim l-i s-a dat o apreciere și încadrare juridică corectă.

6.2. Cu referire la recursul procurorului.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Colegiul penal constată că, nici unul din prevederile pct.6) și 10) alin.1) art.427 Cod de procedură penală, la care se referă autorul recursului, nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor procesual-penale, fiind legală și întemeiată. Totodată, Colegiul reține că acuzatorul de stat este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de apel, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor făptuitorului, însă critică hotărârea contestată în partea pedepsei, nefiind de acord cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Lui Dancu Vadim în baza art. 309¹ alin.(1) CP, i-a fost stabilită pedeapsa de 3 ani închisoare, în baza art.151 alin.(1) CP – 3 ani închisoare (*redacția din 24.05.09*); în baza art. 84 CP, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor numite, i s-a stabilit pedeapsa definitivă - 3 (trei) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe termen de 1 (unu) an.

Conform art.90 alin.(1) Cod penal, *dacă la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța deținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca aceasta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă, în limitele de la 1 la 5 ani*.

Excepție de la aceasta regulă, potrivit alin.(4) al art. 90 CP, fac doar infracțiunile deosebit de grave și excepțional de grave, astfel careva interdicții în sensul alin.(4) al art.90 CP, în cauza dată nu s-au stabilit.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate. La stabilirea pedepsei, instanța de judecată, urmează să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acestuia, de persoana celui vinovat, de toate circumstanțele cauzei.

Instanța de recurs reține că, pedeapsa numită lui Dancu Vadim, este în limitele sancțiunilor prevăzute de articolele încriminate acestuia la momentul comiterii infracțiunii, și nu au fost stabilite impedimente în aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal. Prezența cumulului de circumstanțe atenuante, comiterea unei infracțiuni pentru prima dată, de altfel și faptul că atât la locul de trai, cât și la locul de muncă se caracterizează pozitiv, are la întreținere doi copii minori, domiciliu permanent, a permis instanțelor de fond a căror hotărâri se contestă, să-i aplice lui Dancu Vadim o pedeapsă echitabilă, care corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal, hotărâri, pe care Colegiul penal lărgit le apreciază ca fiind corecte și legale. Astfel, Colegiul penal consideră că argumentele invocate de recurent nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit nu constată comiterea erorilor de drept la judecarea cauzei, care ar servi drept temei pentru casarea hotărârilor recurate, deoarece instanța de fond, a adoptat o hotărâre legală și întemeiată, ulterior menținută de către instanța de apel, astfel recursurile ordinare declarate de procuror, de avocat în numele inculpatului și de inculpat, urmează a fi respinse ca inadmisibile, cu menținerea hotărârilor atacate.

7. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Elena Bogdan, avocatul Guțu Tatiana în numele inculpatului Dancu Vadim, inculpatul Dancu Vadim împotriva sentinței Judecătorei Dondușeni din 28 martie 2013 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui Dancu Vadim Ion cu menținerea hotărârilor contestate fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 03 iunie 2014, ora 09.50.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Ion Guzun

Iurie Bejenaru